

РЕШЕНИЕ

№ 5390

гр. София, 14.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 13.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **3293** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр.чл. 37, ал.1 от Закона за държавните помощи.

Образувано е по жалба от „Дидис Китчън“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], [населено място], р- н „И.“ [улица], ет.3 ап. 6 , представлявано от управителя си М. П., чрез адв. С. Б. - Адвокатско дружество „Й., И., И.“ - [населено място], [улица], ет. 8, срещу Акт за установяване на публично вземане №10-10-1180# 1/10.03.2023г., издаден от Изпълнителния директор на Агенция по заетостта, [населено място].

В жалбата се излагат доводи, за незаконосъобразност на оспорения акт, поради неспазване на установената форма - липса на мотиви, в разрез с изискванията на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК, както и за неправилно приложение на материалния закон, тъй като трите дружества не са „едно и също предприятие“ по смисъла на чл.2, пар.2 от Регламент № 1407/2013. Искане се отмяна на акта.Претендират се разноски.

От ответника, чрез юрисконсулт, е постъпил отговор на жалбата. В същия се посочва, че минималната помощ, получена от „Дидис Китчън“ ЕООД, подлежаща на възстановяване в пълен размер, ведно с лихва за неправомерност, е 140 450,36лв., а не както е посочено в акта-за сумата от 140 984, 55 лева. Извън това се излагат доводи, че жалбата е неоснователна. Сочи се, че акта е надлежно мотивиран, а материалният закон е приложен правилно. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез адв. Б. поддържа жалбата. Претендира присъждането на разноски по делото и представя списък.

Ответникът по делото- Изпълнителният директор на Агенция по заетостта, чрез процесуален представител, оспорва жалбата като неоснователна и излага съображения за законосъобразност на обжалвания акт. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

Предмет на настоящото съдебно производство е Акт за установяване на публично вземане №1 0-10-1180# 1/10.03.2023г. издаден от Изпълнителния директор на Агенция по заетостта, с който на основание чл.37, ал.1 и чл. 38, ал.8 ЗДП от Закона за държавните помощи, чл. 166 ал.2 изр.1, вр.чл. чл.165 от ДОПК, чл. 3, параграф 7 и чл.3 § 2 от Регламент (ЕС) № 1407/2013 на Комисията от 18 декември 2013 година относно прилагането на членове 107 и 108 от Договора за функционирането на Европейския съюз към помощта de minimis е определено на „Дидис Китчън“ ЕООД подлежащо на възстановяване публично държавно вземане в размер на 140 984, 55 лева, ведно с лихва за неправомерност, дължима на основание чл. 38, ал.8 ЗДП от момента на предоставяне на помощта до пълното възстановяване на главницата.

На 08.01.2016г. е сключен административен Договор BG05M9OP001-1.010-0001 за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по процедура за директно предоставяне на БФП, чрез системен проект BG05M9OP001-1.010 "Обучения и заетост"/ л. 120 и сл./ между МТСП като Управляващ орган, представлявано от Главен директор на ГД ЕФМПП и Ръководител на УО на ОПРЧР от една страна и Агенция по заетостта, наричана „Конкретен бенефициент“, представлявана от Изпълнителен директор, от друга. Средствата са от Европейския социален фонд и национално съфинансиране, а съгласно т.б,3 от договора Агенция по заетостта "изпълнява качеството на администратор на процедурата по смисъла на Закона за държавните помощи, с произтичащите от това законови задължения".

След извършена от Одитен орган- ИА „ Одит на средствата от ЕС“ проверка по проект BG05M9OP001-1.010 "Обучения и заетост" е установено отклонение – неправомерно предоставена минимална помощ. Стартирало е производство за определяне на финансова корекция. С писмо от 01.02.2023г. на зам. главен директор на ГД ЕФМПП и Ръководител на УО на ОПРЧР до изпълнителния директор на Агенция по заетостта е дадена възможност на бенефициера по чл. 73, ал.2 от Закон за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (Загл. изм. – ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 1.07.2022) да представи в писмени възражения и приложи доказателства.В писмото е посочено, че „Дидис Китчън“ ЕООД, „Бултран“ ЕООД и „Симетрик комюникейшън“ ЕООД са „едно и също предприятие“ по смисъла на чл.2, параграф 2 б. „а“ от Регламент № 1407/2013,а общият размер на помощта "de minimis" надхвърля левовата равностойност на 200 000 евро, с което е нарушена забраната по чл.3, § 2 от Регламент № 1407/2013.В писмото е посочено, че администраторът на помощ- Агенция по заетостта, не е изпълнил задължението си по чл.6, параграф 3 от РЕГЛАМЕНТ (ЕС) № 1407/2013 относно прилагането на членове 107 и 108 от Договора за функционирането на Европейския съюз към помощта de minimis, да предостави нова минимална помощ само след като е проверил, че с нея общият размер на помощта de minimis, отпусната на съответното предприятие, няма да достигне равнище, надхвърлящо съответния таван, определен в член 3, параграф 2,

и че са спазени всички условия, установени в настоящия регламент.

С писмо с изх. № 20 -00-91/12. 01.2023г. на основание чл. 26, ал.1 от АПК във връзка с чл. 37 от Закона за държавните помощи „Дидис Китчън“ ЕООД е уведомено, че Агенция по заетостта, в качеството си на „администратор на помощта“ по смисъла на чл.9 ЗДП открива производство по акт за установяване на публично държавно вземане. С писмото за откриване на производството на „Дидис Китчън“ ЕООД е предоставена възможност за представяне на доказателства, възражения и обяснения. От „Дидис Китчън“ ЕООД са постъпили възражения и искане да бъде предоставена процесуална възможност за преглед на всички налични по преписката материали. Съгласно писмо изх. № 689/10.02.2023г./л. 47/, на основание чл. 34, ал.1 от АПК такава възможност е била предоставена на управителя на дружеството. Постъпило е възражение /л.51/ от управителя на дружеството, с което в резюме се твърди, че „Дидис Китчън“ ЕООД, „Бултран“ЕООД, „Симетрик Комюникейшън“ ЕООД не са „едно и също предприятие" по смисъла на чл.2 § 2 от Регламент (ЕС) № 1407/2013.Посочено е, че дружествата не са свързани посредством собственост на дружествени дялове, не са свързани посредством влияние, осъществявано от физически лица. В допълнение „Дидис К.“ и „Симетрик К.“ не оперират на съответен пазар. „Дидис К.“ е предмет на дейност - ресторантьорство и заведения за бързо обслужване, „Симетрик К.“ е с предмет на дейност- консултантска дейност, непроменян за периода 2017- 2019г.

Възраженията не са обсъдени от административния орган, който само е констатирал наличието им и е издал оспорения АУПВ№ 10-10-1180# 1/10.03.2023г. Недоволно от акта е останало дружеството „Дидис Китчън“ ЕООД, която го е оспорило пред АССГ.

По делото е установено, че „Дидис К.“ е ООД /към момента на сключване на договор ОЗ -ХУ -01-07- 1940#12/ и е с управител М. П., които притежава 50% от капитала, съгласно ТР. „Дидис К.“ е с предмет на дейност - ресторанти и заведения за бързо обслужване“. М. П. е управител и едноличен собственик на капитала на „Симетрик комюникейшън“ ЕООД и „Бултран“ЕООД. „Симетрик К.“ е основна икономическа дейност „Консултантска дейност по информационни технологии“ с код 62.02 по К.-2008/ л.88/.

Между Агенция по заетостта, представлявана от Изпълнителен директор, наричана „възложител“ и „ДИДИС К.“, наричано „работодател“ представлявано от М. Й. П., са сключени Договор № ОЗ –ХУ –01–07 –1940#12 от 27.05.2019г. и Допълнително споразумение № ОЗ –ХУ –01–07 –1940#56 към него. Съгласно същите от възложителя/Агенция по заетостта/ на работодателя/ „ДИДИС КИТЧЪН“ ООД/ следва да се предоставят средства в общ размер от 140 984, 55лв. за всяко насочено и одобрено безработно лице с трайни увреждания по условията на Проект „Обучения и заетост“, наето по трудово правоотношение на пълно или непълно работно време по Кодекса на труда. „Дидис Китчън“ ООД е получило помощ de minimis в размер на 140 450,36лв./ справка, л.208/, на основание цитираните Договор № ОЗ –ХУ –01–07 –1940#12 от 27.05.2019г. /л.27 и сл./ и Допълнително споразумение № ОЗ –ХУ –01–07 –1940#56 към него/ л.34 и сл./ „Бултран“ЕООД е получило минимална помощ за периода 2017г. - 2019г. общо в размер на 255 645,24 лева / съгласно приложените договори, л.209, л.230, справки, извлечения на плащания чрез СЕБРА, л.254 и сл./ Агенция по заетостта е сключила със „Симетрик комюникейшън“ ЕООД Договор № ОЗ -ХУ -01-07- 2050#08.04.2019г. /л. 283 и сл./ за осигуряване на

заетост по проект „Обучение и заетост“, на основание на който е представила на посоченото дружество помощ *de minimis* възлиза в размер на 37 666, 08 лв./съгласно справки за дължими и изплатени средства, л.290 и сл. /. Общият размер на минималната помощ, предоставена на търговските дружества „Бултран“, „Симетрик комюникейшън“ и „Дидис К.“ надхвърля допустимия праг от 391 166, 00 лв.- левовата равностойност на 200 000 Е., за период от три бюджетни години (2017г. – 2020г.).

В хода на съдебното производство е приета цялата административна преписка по обжалвания акт, допълнително изисканите от съда и ангажираните от страните писмени доказателства.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал. 1, във връзка с чл. 146 от АПК, направи следните правни изводи:

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес - адресат на обжалвания акт, в законово регламентирания срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо. Разгледана по същество жалбата е основателна. Налице е отменително основание по чл. 146, т.2, т.3 от АПК.

Съгласно чл. 166, ал. 1 от ДОПК установяването на публичните вземания, каквото е и процесното, се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон. Съгласно чл.166 ал.2 от ДОПК, ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за държавните помощи/ЗДП/ - "Неправомерно получената минимална помощ или помощ, освободена от задължението за уведомяване с акт на Съвета на Европейския съюз или на Европейската комисия, представлява публично вземане, което се установява от администратора на помощ чрез издаване на акт за установяване на публичното вземане по реда на Административно-процесуалния кодекс.". Агенцията за заетостта се явява бенефициер на безвъзмездна финансова помощ, предоставена от европейските фондове по реда на Закон за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (Загл. изм. – ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 1.07.2022) и администратор на държавна помощ по смисъла на чл. 9, ал.5 от Закона за държавните помощи, тъй като предоставяната на работодателите помощ чрез средствата от Европейския социален фонд и национално съфинансиране е вид държавна помощ. АУПВ е издаден от компетентен орган и е валиден акт.

Съгласно §1, т. 15 ДР на ЗДП - "Минимална помощ" е помощта "de minimis", която не нарушава и не застрашава конкуренцията или има незначително въздействие върху нея поради своя минимален размер, както е определена в действащите регламенти за минимална помощ, приети от Европейската комисия по прилагането на чл. 107 и 108 от Договора за функционирането на Европейския съюз. Съгласно разпоредбата на § 1, т. 19 от ЗДП "Неправомерно получена минимална помощ" е минимална помощ, предоставена в нарушение на регламент за минимална помощ".

Относим за случая е Регламент № 1407/2013, който регламентира правоотношенията във връзка с помощ *de minimis* - помощ, която се отпуска на едно и също предприятие през даден период от време и която не надвишава определен размер, поради което не отговаря на всички критерии по чл. 107, ал. 1 ДФЕС.

Съгласно чл. 2, т. 13 от Регламент № 1303/2013 г., "държавни помощи" означава помощ, която попада в чл. 107, § 1 от ДФЕС, като се счита, че за целите на настоящия регламент тя включва и помощта de minimis по смисъла на Регламент (ЕО) № 1998/2006 на Комисията, Регламент (ЕО) № 1535/2007 на Комисията и Регламент (ЕО) № 875/2007 на Комисията.

В съответствие с чл. 3, § 2 Регламент № 1407/2013, общият размер на помощта de minimis, предоставяна във всяка държава членка на едно и също предприятие, не може да надхвърля 200 000 Е. за период от три бюджетни години.

В настоящият случай, административният орган е приел свързаност на „Дидис К.“ със следните организации, с които той образува "едно и също предприятие" по смисъла на чл. 2, § 2 Регламент 1407/2013: „Бултран“ ЕООД и „Симетрик комюникейшън“ ЕООД - свързаността е установена през управителя П. „ Дидис Китчън“ ЕООД / ООД към релевантния момент/ с управител М. П., който е собственик на 50 % от капитала. Същото лице е управител и собственик на капитала на „Бултран“ЕООД и „Симетрик комюникейшън“ ЕООД.

Не се спори между страните, че за последните три бюджетни години (2017, 2018, 2019г.) на посочените организации е предоставена минимална помощ (de minimis) в общ размер, сумарно за трите предприятия, надхвърлящ левовата равностойност на 200 000 евро (391 166, 00 лв., съгласно фиксинга на БНБ).

Съгласно чл. 2, § 2 Регламент 1407/2013, за целите на настоящия регламент "едно и също предприятие" означава всички предприятия, които поддържат помежду си поне един вид от следните взаимоотношения:

а) дадено предприятие притежава мнозинството от гласовете на акционерите или съдружниците в друго предприятие; б) дадено предприятие има право да назначава или отстранява мнозинството от членовете на административния, управителния или надзорния орган на друго предприятие; в) дадено предприятие има право да упражнява доминиращо влияние спрямо друго предприятие по силата на договор, сключен с това предприятие, или на разпоредба в неговия устав или учредителен акт; г) дадено предприятие, което е акционер или съдружник в друго предприятие, контролира самостоятелно, по силата на споразумение с останалите акционери или съдружници в това предприятие, мнозинството от гласовете на акционерите или съдружниците в това предприятие.

Предприятия, поддържащи едно от взаимоотношенията, посочени в алинея първа, букви а) - г), посредством едно или няколко други предприятия, също се разглеждат като едно и също предприятие".

По отношение на понятието "предприятие" в съображение 4 на Регламент № 1407/2013 Комисията е дала изрично и дефиниция - всеки субект, който упражнява стопанска дейност, независимо от правния му статус и начин на финансиране.

Трайно е разбирането на Съда, че качеството "предприятие" не зависи нито от правната форма на субекта, нито от вида на собствеността, нито от начина на финансиране. За целите на конкурентното право, а следователно и за целите на чл. 2 пар. 2 от Регламент № 1407/2013, предприятие е и търговско дружество, и публичен субект, и юридическо лице с нестопанска цел, и индивидуален субект, и т.н. Важното за определянето на един правен субект като предприятие е извършваната от него дейност да може да бъде квалифицирана като икономическа.

"За да се установи дали съответните дейности са такива на "предприятие" по смисъла на правото на Съюза в областта на конкуренцията, трябва да се изследва естеството на

тези дейности, като квалификацията "икономическа дейност" се преценява за всяка една от отделните дейности, извършвани от конкретния субект" - решение от 27 юни 2017, Р. В., С-74/16, т. 44 и посочената там съдебна практика.

Съгласно практиката на Съда на Европейския съюз "икономическа е всяка дейност, която се състои в предлагане на стоки или услуги на даден пазар" - решение от 18 юни 1998, С. v I. R., С-35/96, EU: С: 1998:303, т. 36; решение от 12 септември 2000, Р. Р., С-180/98 до 184/98, EU: С: 2000:428, т. 75; решение от 10 януари 2006, Cassa di Risparmio di F., С-222-04, EU: С: 2006:8, т. 108; решение от 27 юни 2017, Р. В., С-74/16, т. 45.

В контекста на посочената съдебна практика и на фактите по делото следва да се прецени имат ли качеството на "предприятие" по смисъла на правото на Съюза релевантните за преценка на приетата свързаност правни субекти.

Безспорно е, че жалбоподателят „Дидис К.“ /ООД към релевантния момент/ и посочените по-горе субекти са търговски дружества, които извършват икономическа дейност в съответствие с регистрацията им в търговския регистър.

Член 2 пар. 2 Регламент № 1407/2013 съдържа четири вида взаимоотношения, които за целите на регламента водят до приемането, че е налице "едно и също предприятие". Органът приема, че в случая е налице хипотезата на чл. 2 от регламента, тъй като управителят на посочените дружества е собственик на капитала на две от тях и съдружник с 50% дялово участие в дружеството- жалбоподател. Според административния орган така са изпълнени едновременно хипотезите на чл. 2 § 2 б. „а“ „б“ и „в“ от Регламент (ЕС) № 1407/2013.

Видно от съдържанието на чл. 2 § 2 Регламент № 1407/2013 разпоредбата съдържа две хипотези на осъществяване на взаимоотношения от посочения вид между предприятия, които водят до фикцията "едно и също предприятие" - изречение първо, което регламентира взаимоотношенията при пряка (директна) свързаност между предприятията, и изречение второ, което регламентира взаимоотношенията при непряка (индиректна) свързаност между предприятията. За индиректна свързаност се има предвид изречение второ чл. 2 § 2 - „Предприятия, поддържащи едно от взаимоотношенията, посочени в ал. 1, б. а- г посредством едно или няколко други предприятия, също се разглежда като едно и също предприятие,,.

В случая органът не е посочил ясно коя от хипотезите счита, че е осъществена, на пряка (директна) свързаност между предприятията, или на непряка (индиректна) свързаност.

Съдът не може да си избира коя от хипотезите е осъществена с оглед на доказателствата по делото. Подвеждането на фактите към съответната правна норма е елемент на властническото волеизявление на органа и то следва да е надлежно извършено, за да може съдът да осъществи контрол

за законосъобразност. Видно от изложеното в мотивите на оспореното решение органът не посочил конкретното правно основание, което счита, че установените от него факти осъществяват. Тогава, когато правната норма съдържа различни хипотези органът е длъжен да посочи коя счита за приложима към установените от него факти. Посочването на конкретното правно основание разкрива целта на органа. Ако фактите, установени по делото, не съответстват на юридическите факти, визирани в хипотезата на съответната правна норма, органът не може да постигне целта си. Той евентуално би могъл да постигне с тези факти друга цел, обективирана в друга правна норма (в друг състав на същата норма), но не и тази, на която се е позовал. И понеже съдът не може да измени целта, с която административният орган упражнява властта си, той е обвързан от посоченото от органа правно основание. Когато правното основание не е посочено или както в случая е посочена правна норма, която съдържа различни хипотези без да е уточнено коя от тях органът има предвид, е налице липса на правното основание. При установената липса на правни основания съдът не може да извършва контрол за законосъобразност, защото това би значело да замести волята на органа, а такова правомощие съдът няма.

Съгласно съображение 4 на Регламент № 1407/2013 Комисията изрично сочи, че "от ясно посочените критерии за определяне на "свързани предприятия" в определението за малки и средни предприятия" в Препоръка 2003/361/ЕО и в приложение I на Регламент № 800/2008 е избрала "тези, които са подходящи за целите на настоящия регламент". Следователно, в случая не става въпрос за непълнота или неточност, а за ясно изразена воля на Комисията именно избраните от нея взаимоотношения да формират фактическия състав на фикцията. Чл. 2 § 2 от Регламент № 1407/2013, за разлика от Препоръка 2003/361/ЕО и приложение I на Регламент № 800/2008, не съдържа разпоредба, съгласно която „Предприятия, които поддържат едно от тези взаимоотношения посредством физическо лице или група от действащи съвместно физически лица, също се считат за свързани предприятия, ако те упражняват дейността си или част от своята дейност на същия съответен пазар или на съседни пазари. За „съседен пазар" се счита пазарът на продукт или услуга, намиращ се директно нагоре или надолу по веригата спрямо съответния пазар“. Чл. 2, § 2, изр. второ на Регламент № 1407/2013 визира предприятия поддържащи едно от взаимоотношенията, посочени в ал. 1, б. а- г „посредством едно или няколко други предприятия“. В това отношение административният орган е следвало да изложи ясни съображения, дали намира тази

разпоредба за приложима и визираното от него физическо лице е „предприятие“ по смисъла на регламента. Това не е сторено.

Нормата на чл. 2 § 2 от Регламент № 1407/2013 е фикционна - тя, за целите на регламента, създава необоримата презумпция, че всички предприятия, които поддържат помежду си поне един от посочените четири вида взаимоотношения се считат за едно и също предприятие. Като фикционна норма разпоредбата не може да се тълкува разширително, а само *stricto sensu*. Стриктното тълкуване следва и от изричното посочване в съображение 4 на регламента, че той "съдържа изчерпателен списък с ясни критерии за определяне на случаите, в които две или повече предприятия в една и съща държава членка трябва да се разглеждат като едно и също предприятие". В своята практика Съдът на Европейския съюз приема, че факта на притежаване на дялове или акции в дружество сам по себе си не е достатъчен, за да бъде характеризирано това като икономическа дейност, когато това притежание само дава право да се упражняват правата на член или на акционер, съответно да се получава дивидент. Но тогава, когато субектът, който държи „контролното дялово участие“ или контролния пакет акции в дружество, действително осъществява контрол чрез директно или индиректно участие в управлението на дружеството, следва да се приеме, че това лице участва в икономическата дейност на контролираното предприятие в какъвто смисъл е решение от 10 януари 2006, *Cassa di Risparmio di F.*, C-222-04, EU: C: 2006:8, точки 111 и 112, цитирано и от административния орган. В това отношение не е посочено в оспорения акт и не става ясно как точно управителят на „Дидис Китчън“ ООД/ към релевантния момент/ държи „контролното дялово участие“ в това дружество, след като е установено по делото, че дяловото му участие е точно 50%.

От процесуалния представител на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноски, за които е представен списък , общо в размер на 9 410 лева (от 9 360 лева за адвокатско възнаграждение и 50 лв. за ДТ), което с оглед изхода на спора се явява основателно. Възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на адвокатския хонорар с оглед това, че същото не надхвърля минималния размер по чл.8 ,ал.1 ,вр. чл.7, ал.2, т.5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на „Дидис Китчън“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], [населено място], Акт за установяване на публично вземане № 10-10-1180# 1/10.03.2023г., издаден от Изпълнителния директор на Агенция по заетостта, с който на основание чл.37, ал.1 и чл. 38, ал.8 ЗДП от Закона за държавните помощи, чл. 166 ал.2, изр.1, вр.чл. чл.165 от ДОПК, чл. 3, параграф 7 и чл.3 § 2 от Регламент (ЕС) № 1407/2013 на Комисията от 18 декември 2013 година относно прилагането на членове 107 и 108 от Договора за функционирането на Европейския съюз към помощта de minimis е определено на „Дидис Китчън“ ЕООД подлежащо на възстановяване публично държавно вземане в размер на 140 984, 55 лева, ведно с лихва за неправомерност, дължима на основание чл. 38, ал.8 ЗДП от момента на предоставяне на помощта до пълното възстановяване на главницата.

ОСЪЖДА Агенция по заетостта да заплати на „Дидис Китчън“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], сума в размер на 9 410 лева, разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: